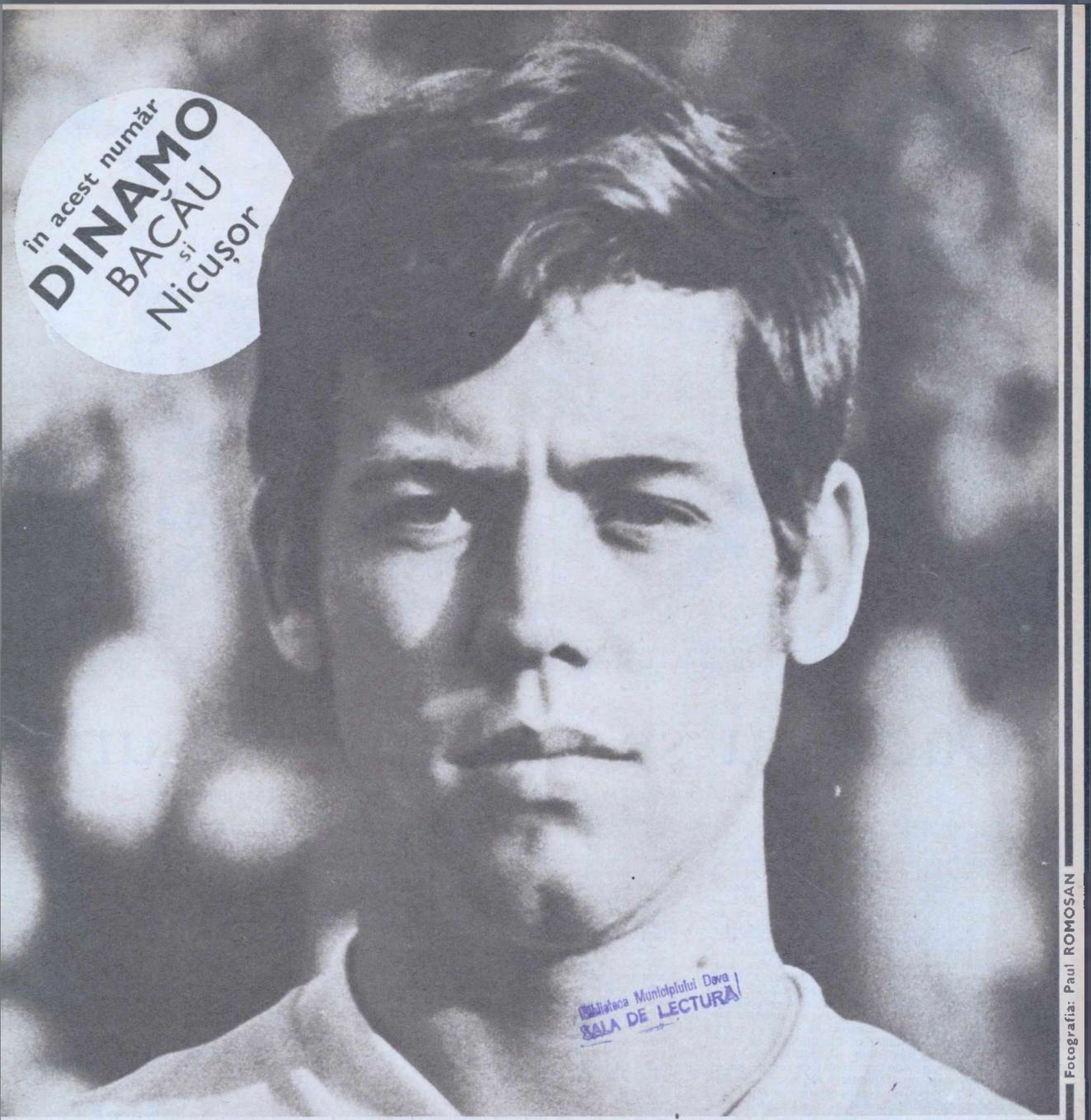

în acest număr
DINAMO
BACĂU
și
Nicușor

Biblioteca Municipality Dava
SALA DE LECTURĂ

Fotografia: Paul ROMOSAN

DUMITRACHE

SPORT

speranța nr. 1 a
marii uverturi
de la

ATENA

APRILIE 1969

7

în interior
HOCHET RUGBI LUPTE

ROMÂNIA—NORVEGIA 4—5. O amintire neplăcută. Kristiansen încearcă să strecoare pucul printre picioarele lui Dumitraș și... va reuși. La fază asistă Pap (2) și Pană.

Dacă nu se vor lua măsuri...

COMENTARIU DUPĂ C. M. DE HOCEI PE GHEATĂ, DE G. ȘTEFĂNESCU

La sfârșitul celor 60 de minute de joc ale partidei România — Austria, încheiată cu acel neșperat 5—4 în favoarea noastră, Gerhard Kiessling, unul dintre cunoscuții antrenori de hochei ai R.F. a Germaniei, m-a rugat să transmit băieților cele mai calde felicitări pentru dăruirea lor, pentru excelentul joc practicat de ei în repriza a III-a.

Nu era o felicitare de complezență. Nici nu ar fi fost cazul. În ultima repriză a partidei amintite, jucătorii noștri au fost cu adevărat de nerecunoscut. Au fost, am putea spune, magnifici. Au arătat că pot fi și ambițioși, că știu hochei, că nu duc lipsă de fantezie (cînd vor), înșirșiți, că pot oferi un spectacol de calitate care să merite aplauze.

De ce însă această demonstrație de virtuozitate abia în ceasul al 12-lea? De ce ne-au făcut să pățim atât, lăsîndu-ne cu sabia lui Damocles atîrnată deasupra capului plină în ultima clipă, cînd totul ni se părea iremediabil pierdut? De ce?

Să fie oare vorba de capriciile unor sportivi care, prea siguri pe ei, pe posibilitățile lor, își pot permite orice? Nu! O asemenea comportare — discutabilă în privința onorabilității ei — nu le stă hocheiștilor noștri la îndemînă. Realitatea trebuie căutată în cu totul altă parte.

Constantin Diamantopol, redactor la ziarul «Informația Bucureștiului» și comentator al posturilor române de televiziune, spunea la un moment dat, vrînd să explice slabul comportament al echipei de hochei, că acesta ar fi consecința «uzurii îndelungate la care au fost supuși mereu aceiași sportivi, ca o urmare firească a lotului restrîns de selecționabili». Afirmatia conține, desigur, mult adevăr, înăă prin ea nu se poate explica decît parțial «căderea» atât de lamen-

tabilă a primei noastre reprezentative. Lovitura de teatru din ultimul ceas al campionatului, dată de hocheiștii români, ne-a mers la inimă. Faptul nu trebuie să ne facă însă să trecem cu vederea realitatea. Rezultatul hocheiștilor noștri la ultima confruntare mondială se înscrie drept cel mai slab pe care l-au obținut în ultimii șase ani: Stockholm 1963 — locul III, Innsbruck 1964 — locul IV, Zagreb 1965 — locul II, Viena 1967 — locul II, Grenoble 1968 — locul IV, Ljubljana 1969 — locul VI (!)

După părerea noastră, exceptînd ultimele reprize din jocurile cu formațiile Italiei și Austriei — cînd sportivii români, simțînd cuțitul la os, au ripostat viguros — și intrucitva partida cu echipa Poloniei, unde cei pe care îi discutăm s-au arătat ceva mai activi, în rest evoluția pe gheață a selecționatei noastre ne-a făcut să roșim. Nu a fost vorba de grave greșeli tehnice de joc săvîrșite de componenții ei și nici de lipsuri vizibile în pregătirea lor fizică. Desigur că la unii dintre hocheiști s-au observat și asemenea lacune (Mois, Calamar, Ștefanov, Făgăraș, Gheorghiu), dar ceea ce considerăm ca deosebit de grav este faptul, dominant în comportarea lor aproape generală, că sportivii români s-au complăcut într-o pasivitate de-a dreptul enervantă. Treceau pucurile pe lîngă ei și nu întindeau croscele să le oprească. Atunci cînd le venea pucul la crosă, plocon, nu știau cum să facă să scape de el și-l trimiteau la împlinare. Adversarii, în treimea de apărare, erau marcați atît cît nu le solicitau alor noștri eforturi prea mari. Te uitați la jucători și nu știați ce să mai crezi. Să fi fost vorba într-adevăr, de mult discutata uzură fizică? Poate și asta. Ceea ce se desprinde însă clar era lipsa de ambiție manifestată de majoritatea sportivilor noștri (au făcut excepție doar Varga, Biro, Pană și Huțanu),

lipsa unui elementar simț de sportivitate. Cum altfel ți-ai fi putut explica pasivitatea acestor sportivi, dușă pînă la extrem?

Această pasivitate am reproșat-o băieților și le-am mai reproșat jocul lor... cuminte, exagerat de cuminte. Nu au fost pregătiți în nici un fel să facă față jocului în forță, specific hocheiului. Din lipsa de pregătire în această direcție, inerent, jucătorii noștri nu știau nici cum să cadă atunci cînd, chiar regulamentar, erau stopați printr-un bodicek. Și accidentele au început să curgă. Aproape că nu a rămas jucător român care să nu fi fost accidentat. Pînă și experimentații Biro, Varga, Pană, Szabo, Calamar au avut de pălmit. Varga a fost scos din întrecere timp de două etape, în timp ce Florescu nu a apucat să joace, complet, nici măcar o partidă. Lui Florescu i s-a pus piciorul în gips chiar din prima zi. Noi, românii, am avut cel mai ridicat procentaj de accidentați dintre toate echipele participante la campionat, iar vina pentru această stare de lucruri a fost numai a băieților noștri.

Anul viitor vom fi gazdele grupelor B și C ale campionatului mondial. În grupa B, în care am rămas, disputa pentru înțietate, dar mai ales aceea pentru evitarea retrogradării va fi și mai înverșunată. Echipele Elveției și Japoniei, promovînd din grupa C, reprezintă o bună valoare, iar formațiile R.F. a Germaniei, Poloniei, Norvegiei, Iugoslaviei și, desigur, aceea a S.U.A. (provenită din grupa A) nu vor fi deloc dispuse să se vadă aruncate undeva, la periferia întrecerilor campionatului mondial. În acest caz cine va retrograda? Dacă nu se vor lua măsuri urgente, și mai ales eficiente, probabil că echipa noastră, cea a organizatorilor campionatului și aceasta ar fi cu adevărat de neiertat.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VI!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 7 (246)
APRILIE
ANUL XXII
1969

Colectivul redacțional: Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil); Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre HENȚ, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂICĂ, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHI (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehoredactor); Gheorghe RANETTI (corector); Nicolae MĂRĂȘESCU, Paul OCHIALBI (colaboratori permanenți).

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-2, Sectorul 1. Telefoane: 11-91-13 și 11-16-95. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Științei»

43 806

NOTA 10 ÎN VACANȚĂ fetițelor din Călărași

Fetițele din Călărași și antrenorul lor, prof. Nelucu Constantinescu.

Secvență din spectacolul de bună calitate oferit de anonimele de azi, consacratele de mine.

Poiana Brașov. Frumoasa stațiune a fost amfitrionă concursurilor republicane de schi ale școlilor sportive și liceelor cu program de educație fizică. Pe platou — probele nordice, pe Postăvarul — alpinele. 137 de băieți și 92 de fete, reprezentând 13 școli și două licee, au adăpus măturii că performanțele schiului românesc pot avea rezonanță internațională dacă în următorii ani excelența organizare (felicitări Ministerului Învățământului) de acum va deveni o obișnuință; telefericula și schi-lifturile se vor înmulți și vor avea garantată funcționarea de sezon; în regiunile muntoase — Baia Mare, Baia Sprie, Boreș, Valra Dornei, Râșnov, Reșița etc. — vor fi înființate licee cu program, având internat (ideea prof. Vladimir Simionescu). Dacă vor fi toate acestea (bineînțeles, plus materiale de calitate și profesori), titlul reportajului de anul trecut — «Prea puține urme pe zăpadă» — va avea iz de naftalină în «72-Sapporo».

București. Concursurile republicane de gimnastică ale școlilor generale și liceelor. Finale în primele zile de vacanță. 12 echipe de băieți, 12 echipe de fete. Clujul — orașul maestrului emerit Albin Morariu — a fost absent. Călărași — oraș fără nici un pic de tradiție în gimnastică — marea prezentă. Fetele de la Școala generală nr. 9 din localitate au fost pur și simplu uluitoare. Cum ar fi fost dacă, printr-un miracol, Albin Morariu era... călărășean! Prof. Maria Simionescu, antrenor federal, mi-a declarat: «Gimnastica de performanță de pe vremea Bertei Corobeanu și a Lenuței Leuștean va renaște. Grație eforturilor Ministerului Învățământului. Performanța în gimnastică a început să fie predată la tot mai multe cadete de la școlile generale și licee. Am «descoperit» la aceste finale cel puțin o duzină de viitori tricolori».

Semne bune! «Laboratoarele»-seră ale federațiilor — se pare — vor fi «înghițite» de marea uzină a milioanele de elevi.

Grupa câștigătorilor de medalii din cadrul Școlii sportive Râșnov.

Horia CRISTEA

PENTRU A VII-a OARĂ CONSECUTIV CAMPIONI MONDIALI

Cea de a 35-a ediție a campionatului mondial de hochei pe gheață a fost, poate, cea mai animată întrecere pe care a putut-o oferi în ultimele decenii sportul cu puc. Trei echipe la egalitate de puncte adt la mijlocul disputei, cât și la sfârșitul ei — cu victoria finală a reprezentativei U.R.S.S., decisă doar de un golaveraj mai bun, în dauna echipelor Suediei și Cehoslovaciei — au făcut o bună propagandă hocheiului, acest sport bărbătesc, de un dinamism fără egal. Succesul echipei U.R.S.S. este meritat. Cu această victorie, hocheiștii sovietici rotunjesc la șapte numărul titlurilor de campioni mondiali pe care le dețin consecutiv (nouă titluri în total), confirmând bunul renume de care se bucură hocheiul acestei țări.

Pentru buna reușită a campionatului mai trebuiesc aplaudate reprezentativele Cehoslovaciei (două meciuri câștigate în fața formației U.R.S.S.) și cea a Suediei, care și-a apărut cu îndrăjire șansa de a se clasa în final cel puțin pe locul doi, în întrecerea celor mai bune formații de hochei din lume.

După cum s-a scontat, în grupa B va evolua în următoarea ediție a campionatului și echipa S.U.A. care, la Stockholm, nu a reușit să acumuleze nici măcar un singur punct!

Aspect de la jocul U.R.S.S. — Canada din returul campionatului, meci câștigat de formația campioană mondială cu scorul de 4—2.

Un gol în poarta lui Dzurilla (Cehoslovacia). Partida Cehoslovacia-Finlanda, din care vă prezentăm această fază, s-a încheiat cu rezultatul de 7—4 în favoarea cehoslovacilor.

Moment din partida Canada — S.U.A., Victoria a revenit canadienilor cu scorul de 1—0.

Craiova își primește campionul mondial.

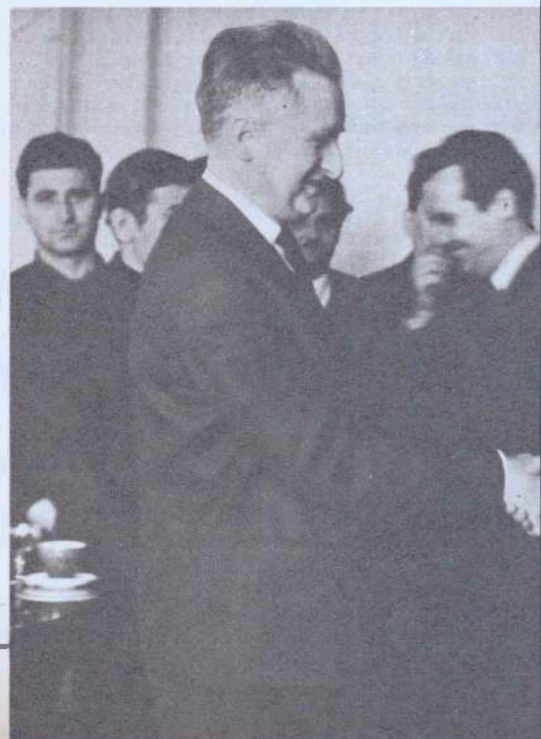
PRÎSLEA CEL VOINIC și... MEDALIA DE AUR

Introdusă la Mar del Plata în programul campionatului mondial de lupte greco-romane, categoria 48 de kilograme va purta peste vremi în fruntea listei celor mai buni numele unui român de-al nostru: **GHEORGHE BERCEANU**.

Mă amestec prin mulțimea care, cu toată ora târzie, rămâne în aeroport să-i primească cum se cuvine pe învingători. Nu e greu să-l deosebesc pe craiovean: e cel mai mărunțel dintre cei ce intră în sala mare, ba chiar dintre toți cei de față. După zile și nopți de drum, ca să nu mai pun la socoteală oboseala întrecerii mondiale din Argentina, Berceanu e cu surisul pe buze. Un suris de copil, abia perceptibil, dar care trădează o mare bucurie interioară.

Îl îmbrățișează prietenii și cunoșcuții, îl sărută nea Ilie Marinescu, antrenorul de la Craiova, îl îmbrățișează și-l sărută tovarășii de drum, luptătorii, care parcă acum l-ar vedea pentru prima oară cu medalia de aur la gît.

Uzinele «Electroputere» produc la nivel mondial și in

Stăm de vorbă în redacție, cu câte o ceașcă de cafea în față. Privindu-l acum stînd în focu, fără prezența contrastantă a «uiașilor» din echipă, pierd repede mîginea formată cu o seară înainte, băiețușului mărunțel, cel mai mînușel din aeroport, căruia — socoam — i-ar fi venit mai bine pantonașii scurți. Încep să-i disting grunzul puternic, caracteristic luptătorilor, mușchii brațelor și ai piepului. Răspunde spontan și simplu, la întrebări, povestește curgător, îlegind fără să stea pe gînduri faptele cele mai semnificative, pronunță exact nume de orașe și oameni din unghiul itinerar București — București, via Rabat — Mar del Plata, face observații competente despre pregătire și întreceri. Am în față un veritabil campion mondial și ocazia de a-i lua un interviu mă onorează.

Aflu că e din Goicea Doljului, că are 19 ani și... 3 luni, că e lăcătuș la Uzinele «Electroputere», la locomotive Diesel-electrice și că sportul îndrăgit pentru prima oară a fost... ei da, fotbalul!

— **Și cu luptele cînd...?**

— Aaa, cu luptele a fost o poveste. Un prieten de-al fratelui (Lepădărescu, poate-l știți), mă luă odată la sală, la Craiova, la un antrenament de «libere». Cînd văzui cum cadă în cap și-și fărîmă oasele (așa credeam) am dat să fug. M-a luat nea Ilie Marinescu de-o parte: «Cite kile ai, fîcău?». — «Păi, 46.» — «Hai să faci lupte — zise — că tocmai n-am om la 48! Și m-a pus să fac încălzire. Peste două săptămîni de «pregătire», campionatele naționale! M-au bătut toți. Unii pe drept, că erau mai pricepuși. Alții, de, cu... arbitrii. La sfîrșit, eu, nu și nu! Să ne mai luăm odată, să vedem dacă mă mai biruie vreunul. Nu știam cum e regula. Și am fugit. Oh, nu vă speriați! Am fugit de la «libere» la greco-romane! Asta era în toamna lui 1965.

— **Apoi?**

— În primăvara lui 1966 campion de «zonă» la Craiova și campion de primăvară, la 48 de kg. În toamnă... campion național. În '67 iar campion de primăvară — la 52 kg, locul 1 la

«Speranțele olimpice» și la Turneul Internațional al României. Intrasem, ca să zic așa, pe mina maestrului Ion Corneanu, care scotea fum din mine!

— **După asta?**

— Campion balcanic de tineret, în 1968 și trecerea la seniori. Ce-a fost la Mexic știți: unul cîștigat, unul nîl, unul pierdut. Un bun dobindit: experiența.

— **Anul acesta ați cîștigat primul loc în categoria 48 kg la Turneul internațional de seniori. Buun! Cum a fost la mondiale?**

— Mai întîii, o pregătire excepțională, ca la carte, în care antrenorul emerit Corneanu și-a pus tot sufletul. Așa am simțit eu. Pregătirea fizică, îndeosebi, la înălțimea efortului cerut de maratonul de la Mar del Plata. Numai îmbolnăvirea unor colegi, așa, pe nepusă masă, ne-a împiedicat să aducem și mai multe medalii. La noi, în lupte (și, mi se pare, la scrimă) se vorbește despre «culoarul» pe care te trimite sorții. Pot lupta, să zicem, patru «lei» între ei și să cadă doi. Între timp, poți să întîlnești din cei mai slabi și să te califici dintr-un tur în altul mai... odihnit. Ei bine, am avut sorți răi: patru meciuri cu patru «tari», din țări cu tradiție în sportul luptelor, cu campioni și medaliași olimpici. În primul tur am întîlnit un sud-coreean iute ca fulgerul — Soung Hyn Baek. În cel de-al doilea — pe Ștefan Anghelov — un bulgar tehnic, apoi un sovietic și tehnic și puternic-Vladimir Kostov, și, în finală, un iranian cu o forță extraordinară — Aliabadi Rahim. Dar... am terminat cu bine.

— **În drum spre Argentina v-ați oprit în Maroc cîteva zile.**

— Și bine s-a gîndit federația. Căldura și umezeala au fost ca la mondiale. Atmosfera, ca și luptătorii marocani, necunoscuți nouă în mod direct, ne-au ajutat să ne adaptăm. De lingă tropice, lingă tropice.

— **Spuneți-mi, adversarii erau... cum să zic... mai înalți?**

— Da, desigur!

— **Care erau avantajele staturii dv?**

— Nu puteau să mă apuce corect. Dar exista și un dezavantaj: puteau pleca cu mine în salt. Și, așa cum m-a sfătuit maestrul Corneanu, care a exersat cu mine procedee tehnice adecvate, nu m-am prins cu ei în orașe.

— **Publicul?**

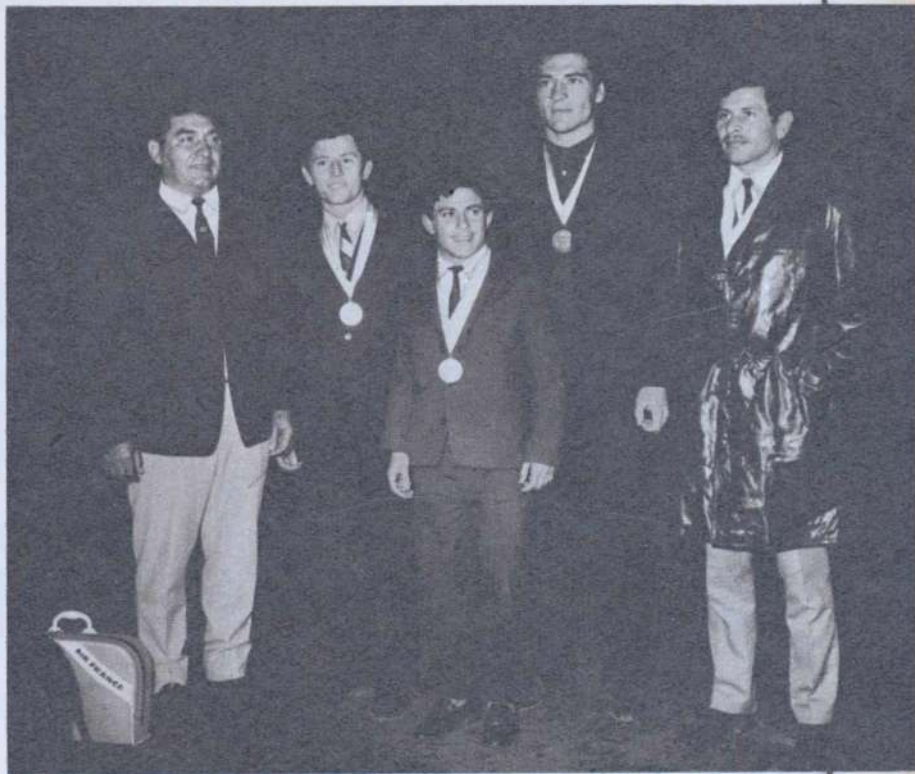
— Deosebit de prietenos, vesel, apropiat nouă. În oraș, la sală, pe plajă se adunau în jurul nostru mulți localnici. Nu odată spuneau despre mine: «Cum, mititelul ăsta e cel mai...?»

— **V-ați bucurat tare cînd ați urcat pe podium?**

— Pe podium, prima dată mi-au venit în minte cuvintele secretarului comitetului de partid de la uzină: — «Măi Bercene — zicea la plecare — cînd intri pe saltea să te gîndești la noi. Să nu uiți băiete, că ești oltean!» Adevărata valoare a medaliei am simțit-o, însă, cînd m-am dat jos din avion, acasă și am văzut lumea din aeroport.

— **Vă încearcă ceea ce se cheamă îndeobște «amețeala succesului»?**

— Nu! Am impresia că vin de la campionatul țării. Un calm desăvîrșit, pe care l-am simțit în fiecare partidă, continuă să mă stăpînească. N-am

Aur, argint, bronz și un meșter făurar: (de la stînga la dreapta) antrenorul emerit Ion Corneanu, Cornel Turturea, Gheorghe Berceanu, Nicolae Neguș și Simion Popescu.

fost niciodată atît de calm, eu care, temperamental, sint... oltean. Cred că e meritul pregătirii...

Pe masă, ceașca de cafea a lui Berceanu e plină. Ba, să nu mint, a sorbit odată din ea, din policețe.

Ne despărțim ca doi vechi prieteni, deși ne cunoaștem de numai o jumătate de oră.

Interviu consemnat de **MIRCEA COSTEA**
Foto: Ion MIHĂICĂ

Mîndria mamei...

Alexandru Penciu (în căutarea unor noi brilante ale rugbiului nostru) la o oră de antrenament în mijlocul copiilor, într-una din frumoasele săli ale clubului Steaua.

PENCIU AȘA CUM NU-L CUNOĂȘTEM

Pe Sandu Penciu îl ghicești de la început, după figură: un băiat bun, drăguț. Pe față îi apare adesea, atunci când îți devine interlocutor, un zîmbet cuceritor, deși ușor ironic, dublat de o amabilitate ieșită din comun, de o simplitate și o modestie relevabile, ele fiind, desigur, apanajul oamenilor cu însușiri alese. Da, rugbistul tricolor cu numărul 15 pe tricou — pe care unii par a-l fi uitat prea ușor — intră, și cred că nimeni nu mă va putea contrazice, în categoria celor care de-a lungul vieții se disting prin deosebita lor calitate morală.

Iată de ce noi nu l-am uitat pe Sandu Penciu. Cum am putea oare să nu ni-l mai amintim pe acest sportiv de supraclasă, adevărat mit care se confundă (aproape), pentru mulți — cu însăși existența rugbiului din România în deceniul ce se încheie? Cum ar putea să ne lase din minte piruetele magistrale ale inegalabilului balerin și perfecțiunea desăvârșită a desenei sale caligrafice înscrise în mai toate patruleterele «en vogue» din Europa pe care s-a produs XV-le României? Nu, nu-l vom uita niciînd pe magnificul inginer care și-a «executat» în carieră atîta adversari, trimițîndu-le balonul între buturi prin folosirea unei miraculoase mire, am putea spune. Este, poate, ceea ce l-a determinat pe britanici, inventatorii ovalului, să-l gratifice admirativ cu epitetul de «Alexandru cel Mare!» și astfel numele lui Alexandru s-a legat strîns de toate succesele balonului nostru oval din ultimii zece ani. Cu atît mai mare regretul pentru retragerea sa prematură din situația de jucător activ, la numai 35 de ani, în plină maturitate și vigoare fizică. Astăzi încă, la un an de la abandonarea tricoului cu numărul 15, Penciu strălucește pe terenurile de rugbi din țară prin... absență. Iar mediocritatea cvasigenerală a fundașilor în activitate nu contribuie deloc la estomparea faimei lui Sandu Penciu.

Dar cu totul altul este scopul articolului de față. El are menirea de a-l prezenta pe Penciu sub noua sa haină, de antrenor la centrul de copii al clubului Steaua, club care l-a consacrat pe Sandu și căruia el i s-a dedicat timp de 15 ani, apărîndu-i cu admirabilă abnegație și sportivitate cuorile.

— Cum te complaci în noua postură de antre-

nor? — am dat lovitura de început a interviului.

— Mărturisesc, la început mi-a fost foarte greu. Voiam să mai joc. Nu mă împăcam cu gîndul că am «ieșit la pensie». Nu-mi venea să cred... Acum, însă, m-am acclimatizat cu noua situație. Munca cu copiii își are farmecul ei. Glumești, te imprietenești cu ei, simți cum întineresci...

— Te ocupi exclusiv de copii?

— La noi, la club, munca e împărțită pe trei ateliere: echipa A (antrenor P. Cosmănescu), juniorii (N. Ghiodea) și copiii de care, din septembrie, mă ocup eu.

Penciu a debutat la 14 ani. El a acumulat în cei 22 de ani, în care a servit rugbiul, destulă experiență personală, fiind în măsură — sîntem siguri — să dea naștere unui XV de perspectivă.

Să vedem ce ne mai spune:

«Copiii sînt, cum să zic, ca un diamant care se cere șlefuit și iar șlefuit pînă ce obții, în cele din urmă, briliantul. Uite așa am devenit căutător de aur și bijutier în același timp. «El Dorado»-ul meu se află undeva prin cartierele Balta albă (în jurul casei mele) și în sectorul situat între Drumul Taberei și Ghencea, adică prin apropierea terenului de rugbi al clubului nostru. Din cele aproximativ 50 de diamante netăiate voi scoate, cred, cîteva autentice pietre prețioase. Ele poartă numele Eduard Suciu (centru), Nicolae Simion (înaintaș), Ion Constantin (înaintaș), Cristian Bodescu (înaintaș), Ionel Nedelcu (mijlocăș) ș.a. Cu toți acești băieți de 16—17 ani am format pentru început o echipă pentru jocul în 8 Suciu, Simion și compania vor debuta în curînd și în rugbiul clasic, cel în 15. Cei mai dotați, acei cu cele mai multe carate, vor îngroșa, cu timpul, rîndurile echipei de juniori (de altfel, asta ne și este menirea). Prinos de recunoștință adus profesorului meu, Nicolae Ghiodea».

Apoi conversația cu Penciu a alunecat pe alt făgaș, firește tot din domeniul rugbiului. L-am întrebat așa, direct:

— Te mai simți capabil să joci în divizie?

— Da, bineînțeles! — a sunat prompt răspunsul. Mă consider încă tînăr și în plină formă fizică.

Dar deși mă pregătesc, nu intenționez să reimbrac, cel puțin deocamdată, tricoul marcat cu cifra 15.

— Abia aștept să văd ce mai poți... Apropos, îți întorești vreun urmaș?

— N-aș vrea să fiu greșit înțeles. Dar la ora actuală ne cam lipsesc fundașii, în accepțiunea modernă a rugbiului. Nu vreau să dau sentințe E drept, sînt cîțiva fundași egali, de o bună valoare. Durbac, de exemplu, Dăciulescu, Victor Marinescu. L-aș desprinde din acest pluton pe stelistul Radu Durbac, care poate deveni și mai bun dacă se va antrena în continuare cu seriozitate în direcția îmbunătățirii plasamentului și vitezei de execuție, capitole la care, consider că este încă deficitar.

— Cum vezi viitorul rugbiului?

— Cred că ar trebui acordată mult mai multă atenție în pregătirea jocului de atac. După introducerea, acum doi ani, a noului regulament, singură cunoașterea unei asemenea concepții poate însemna succesul. Acum e cazul ca minuirea balonului, repliajul în spatele purtătorului balonului și, în general, mișcarea rapidă în teren să fie însușite la perfecție.

— Crezi că cei care vor aplica aceste precepte vor câștiga campionatul?

— Nu mă indoiesc. Socotesc la ora actuală pe Dinamo și Steaua drept cele mai apte să atace titlul. Decizia între ele o vor face — în afara partidelor directe — deplasările, considerate grele, cele de la Constanța, Timișoara, Petroșani și Iași. Va conta, desigur, și dublul duel (deși indirect) cu acest arbitru imparțial care poartă numele prestigios de Grivița Roșie.

Regretînd sincer faptul că Penciu nu mai ia parte directă la bătălia palpitantă a campionatului i-am urât, drept (palidă) consolare să cunoască în noua sa postură aceiași consacrare ca pe timpul nu prea îndepărtat, cînd jongla pur și simplu pe teren cu balonul în brațe, spre deliciul tribunelor.

Ar fi pentru acest minunat «Alexandru cel Mare» cea mai frumoasă răsplătă.

LUNGA IARNĂ A RUGBIULUI

Aveam de gând să ilustrăm pagina de față cu câteva fotografii culese din partidele campionatului diviziei naționale. Ne gindeam la etapa din 30 martie, a creia returului, care urma să contribuie într-o bună măsură la cristalizarea clasamentului, de altfel încă destul de neclar. Dar iată că planurile ne-au fost date peste cap de un laconic comunicat al F.R. Rugby care ne anunța, vineri 28 martie, prin ziarul de specialitate că, din cauza stării terenurilor, etapa din 30 martie a diviziei A, precum și toate partidele din seriile diviziei secundă se amână pentru o dată ce se va anunța ulterior.

O fi fost, nu spun, iarna aceasta neobișnuit de lungă și de chinătoare, or fi terenurile în stare proastă, dar parcă nici nu-mi vine să cred că rugbiul a ajuns atât de rău, încât să nu mai găsească vreun teren care să catadicsească a-l găzdui.

Cu alte cuvinte, rugbistii noștri, care de mai bine de zece ani luptă de la egal cu redevabilii sportivi francezi — chintesența unei mase enorme de sportivi, pregătită pe sute și sute de terenuri — sînt atît de desconsiderați, încît nu mai au la dispoziție nici măcar un singur teren în capitala țării. Oare atîta recunoștință se cuvine acestor adevărați eroi care cu fiecare victorie ne-au umplut inimile de mîndrie?

Îmi răscolesc amintirile și mă întorc în urmă cu aproape 30 de ani cînd, copil fiind, am început să colind terenurile de rugbi. «Federație» (azi Stadionul Tinerețului), «P.T.T.», «T.C.R.», «Viforul Dacia» etc. Ei bine, nu-mi amintesc să-mi fi fost dat să văd că primul campionat nu i se asigurau condiții și o desfășurare normală. Și, slavă domnului, în trecut empirismul era suveran în sport, iar condițiile grele materiale, în care se zbăteau cluburile noastre erau evidente. Să nu mai vorbim de ierni... Singurul lucru care nu lipsea era, de ce n-am recunoaște-o, entuziasmul celor chemați să vegheze asupra destinelor balonului oval. (Și asta ne mai vorbind că în ultimii zece ani am văzut jocuri de campionat și finale ale «Cupei României» disputate pe viscol și zăpadă în condiții aproape normale).

Scriu aceste rînduri pentru că cred, sincer, că la ora actuală rugbiul românesc suferă de o maladie cronică. Fiindcă cum altfel ar putea fi diagnosticat, dacă nici măcar diviziei naționale nu i se mai asigură continuitatea?

Știm că rugbistii «ară» terenurile. Ei nu pot emite normal, în condițiile atmosferice din acest sezon, pretenții la — să spunem — gazoanele de pe «23 August» sau «Republicii». Aș îndrăzni să reamintesc însă că Grivița Roșie are o excelentă bază rugbistică proprie, în Parcul Copilului. De ce nu a fost pregătită din timp pentru a găzdui partidele oficiale? Steaua are, de asemenea, după cîte știu, un frumos și bun teren în Ghencea, Progresul, unul pe str. Dr. Stăncovici, Gloria, o bază lângă uzinele Republica, iar Constructorul, una pe șoseaua Olteniței. În ceea ce privește pe Dinamo... Dar cine și-ar putea imagina că cîștigătoarei ultimei ediții a Cupei cluburilor europene nu i s-ar permite să joace în propriul ei fief, pe care mai de fiecare dată l-a onorat prin performanțe strălucite? Și, pentru a încheia ideea, am convingerea că fiecare divizionară provincială ar avea și ea dreptul în anul, să zicem, de grație 1969 la un loc sub soare (a se citi un teren). Măcar atît ar merita învingătorii Franței. Nu e suficient să le lăudăm la înflnit doar rezultatele, trebuie să-i susținem în mod real.

Rugbiul nu se poate juca numai pe soare. Prin excelență el este un sport alsezoanelor răcoroase, eforturile fizice cerute de angajările la grămadă, de exemplu, fiind prin ele înșile extrem de fierbinți. Și apoi să nu uităm că în Franța și în țările britanice se joacă toată iarna, deși acolo umiditatea e cel puțin la fel de mare ca la noi. Atunci unde e diferența? Pe de o parte, un interes evident pentru a se susține rugbiul, iar pe de alta o lipsă certă de pasiune și dragoste față de acest sport din partea celor care

RUGBIUL — sportul tuturor sezoanelor.

Foto: Feri DEAC Cluj

sînt chemați să răspundă de destinele balonului nostru oval.

Gîndeam, și ca noi mulți alții, că victoria asupra Franței din decembrie trecut (15—14) e fără suficiență acoperire, fără o bază reală. Și spuneam, tot atunci, că ea nu va avea cu adevărat semnificații dacă nu va fi urmată de niște măsuri urgente de ordin organizatoric care să întărească baza extrem de redusă a practicanților acestui sport, prin sprijinirea echipelor de juniori, a formațiilor provinciale etc.

Și iată că la puține luni de la acele aprecieri ne este dac să asistăm la darea completă peste cap — prin anularea regularității sale — a chiar celei mai importante competiții: CAMPIONATUL NAȚIONAL.

Am vrea foarte mult să nu fim precum niște predicatori în pustiu. Am vrea să urmeze măsuri concrete pentru susținerea acestui sport, în care noi, românii, ne-am afirmat puternic. Am vrea ca cel puțin, dacă lucrurile nu pot avansa, în orice caz ele să nu regreseze.

Și asta în primul rînd printr-o străduință mai mare care ar trebui să vină din partea onorabililor salariați ai F.R.R. Dinșii, însă, se vede treaba, au preferat în acest sezon, e drept cam rece, să se relaxeze sub adierea aerului mai cald, mai îmbietor al Parisului și Barcelonei, în loc ca înainte de orice să asigure condițiile desfășurării normale diviziei naționale. Ar fi fost din partea lor o obligație elementară de respect față de un sport care în România are o vechime de peste 50 de ani!

E drept, vom putea bate Franța și altă dată. Se va putea alcătui oricînd o «echipă de seră», cu 20—25 de jucători, care să se prezinte direct în fața XV-lui francez — chiar fără jocuri de campionat — și să-l învingă! Dar, oare, în acest fel ne vom fi făcut pe deplin datoria?

Pentru ca lungă iarnă a rugbiului să facă loc, în fine, primăverii, e nevoie ca de treburile sale să se ocupe oameni serioși, devotați cauzei balonului oval.

Dimitrie CALLIMACHI

DINAMO BACĂU și oglin

Se spune în rîndul iubitorilor fotbalului că Dinamo Bacău e o echipă care seamănă mult cu Argeșul. Mai exact, se afirmă că, așa cum Argeșul a existat anul trecut prin grația coloanei sale de forță Coman-Barbu-Dobrin, tot așa Dinamo Bacău se bazează în primul rînd pe trio-ul său Ghită-Nunweiler IV-Dembrowschi care, coincidentă, angajează trei valori pe aceleași posturi.

Să fie oare Dinamo Bacău o echipă de TREI + opt? Aproximarea dintre Argeș și Dinamo Bacău se datorează, cred, mai curînd dorinței de... calambur fotbalistic. Pentru că Dinamo Bacău este o ECHIPĂ, într-o măsură mult mai mare decît Argeșul de astăzi și chiar cel de ieri.

...La ora cînd scriu aceste rînduri, Dinamo Bacău se află pe locul III în clasamentul diviziei naționale. Și trebuie să admitem că aceasta este o performanță.

Care să fie explicația acestui loc peste posibilitățile reale ale lotului băcăuan? (Pentru că, orice s-ar spune, plină și coloana de forță a echipei este alcătuită dintr-un portar anonim plin ieri, dintr-un fundaș care nu găsea un loc la Dinamo București și dintr-un înaintaș care nu prea marchează goluri).

Plusul de anul acesta al dinamoviștilor din Bacău se datorează unei alte achiziții de valoare. Și cînd spun asta, mă gîndesc la antrenorul bucureștean Nicușor.

Pentru anii săi de meșteșug profesional, Nicușor manifestă o surprinzătoare maturitate. El pornește, în activitatea sa, de la o serie de premize simple și naturale. Nicușor știe să nu viseze într-un domeniu în care cuceritorii de himere se întîlnesc la tot pasul. Nicușor știe că, la urma urmelor, rezultatul în fotbal este o consecință a jocului pe care-l practici, chiar dacă, uneori, această lege poate fi eludată pe parcursul a 90 de minute, contribuind astfel la nașterea iluziei că s-ar putea și altfel. În al doilea rînd, Nicușor știe cît preț au adevărurile simple în fotbal. Datorită acestui fapt, Nicușor stimează mult pasa corectă, așa cum a conceput-o și a executat-o el pe parcursul pilduitoarei sale cariere de jucător.

Astăzi, Dinamo Bacău începe să semene tot mai mult cu... Nicușor.

O echipă care pasează bine, o echipă care gîndește sobru (prin efortul mijlocașilor «veterani» Vătafu și Nedelcu) dar, pe de altă parte, o echipă care nu excelează în șutul la poartă, păcat de care a suferit și Nicușor, cîndva.

Convins de faptul că Dinamo Bacău trebuie să rezolve problema șutului, Nicușor știe că mai are mult de lucru. Recenta călătorie de studii făcută în patria lui Uwe Seeler l-a făcut pe Nicușor să reflecteze la posibilitatea folosirii eficace — atac, apărare — a jucătorului liber, să se gîndească la o mișcare mai... neașteptată pe teren și, mai ales, să facă tot ceea ce e cu putință pentru ca talentații săi Dembrowschi, Daniel Ene și Ruginubei să se angajeze în joc cu norma obligatorie a anului internațional 1969.

Nu ne rămîne decît să așteptăm ca Dinamo Bacău să urce încă o treaptă pe drumul frumoasei sale ascensiuni.

Ioan CHIRILĂ

LEGENDA COPERTEI IV

KISS	9 martie	1944	1,76 m	75 kg
NUNWEILLER IV	13 decembrie	1938	1,75 m	72 kg 6
GHITĂ	15 iunie	1940	1,82 m	85 kg
VELICU	23 iunie	1945	1,76 m	71 kg
VĂTAFU	24 iunie	1939	1,70 m	68 kg
DAVID	21 noiembrie	1941	1,74 m	67 kg
ENE	8 mai	1944	1,76 m	73 kg
DEMBROVSCHI	6 octombrie	1945	1,78 m	70 kg 4
RUGIUBEI	22 decembrie	1946	1,73 m	70 kg
NEDELICU	7 octombrie	1936	1,71 m	68 kg
SIMIONAS	16 noiembrie	1950	1,76 m	72 kg

Selecții în echipa națională.

Ghiță visează tricoul tricolor.

PALMARESUL ÎN CAMPIONAT...

1956	Locul 13 (13 echipe)	24	6	4	14	24 : 42	16	
	Retrogradează în B.							
1957/58	Joacă în B. Totuși, în campionatul următor, orașul Bacău va avea din nou echipă în A, prin transferarea lui Dinamo Cluj în localitate.							
1958/59	Locul 5 (12 echipe)	22	9	5	8	32 : 35	23	
1959/60	Locul 6 (12 echipe)	22	9	6	7	31 : 33	24	
1960/61	Locul 8 (14 echipe)	26	11	3	12	39 : 36	25	
1961/62	Locul 6 (14 echipe)	26	11	5	10	35 : 36	27	
1962/63	Locul 12 (14 echipe)	27	9	5	13	32 : 42	23 *	
	Retrogradează în B.							
1963/64	Joacă în B.							
1964/69	Joacă în B.							
1965/66	Joacă în B.							
1966/67	Joacă în B și promovează în A.							
			26	15	6	5	48 : 18	36
1967/68	Locul 6 (14 echipe)	26	12	2	12	33 : 38	26	

...ȘI ÎN CUPA ROMÂNIEI

1955	Eliminată în optimi	0—3	cu Steaua
1956	Eliminată în optimi	0—3	cu Metalul Galați
1957/58	Absentă în optimi		
1958/59	Eliminată în sferturi	1—2	cu Progresul
1959/60	Eliminată în semi-finală	0—2	cu Progresul
1960/61	Eliminată în optimi	1—5	cu Progresul
1961/62	Eliminată în sferturi	1—3	cu Steaua
1962/63	Eliminată în optimi	5—6	cu Dinamo București
1963/64	Absentă în optimi		
1964/65	Absentă în optimi		
1965/66	Absentă în optimi		
1966/67	Absentă în optimi		
1967/68	Eliminată în sferturi	1—1	cu Vagonul, echipă de B.
1968/69	Absentă în optimi		

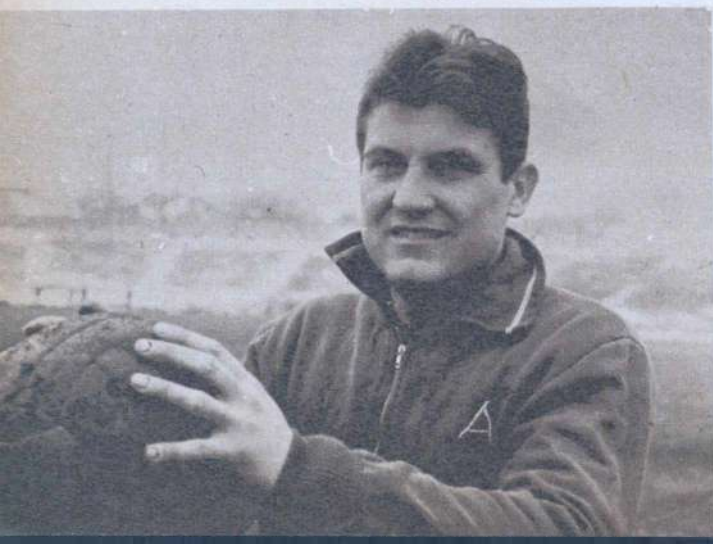
CEL MAI BUN „11” AL LUI DINAMO-BACĂU

(Alcătuit de Iosif Ichimaș, președintele clubului)

GHITĂ

KISS	NUNWEILLER IV	IOSIF LAZĂR	CINCU
	ȚIRCOVNICU	VĂTAFU	
RĂDULESCU	DEMBROVSCHI	GRAM	PUBLIK

* În retur, Viitorul n-a mai jucat.

sa NICUȘOR

NICUȘOR

RĂDULESCU

Dinamoviștii băcăoani și partenerul lor permanent în această iarnă: zăpadă.

Maghiar

Ene Daniel

Pană

Adevăratul nume al lui Nicușor, actualul antrenor principal al echipei Dinamo Bacău, este — după cum poate știți — Dumitru Nicolae.

Nicușor este bucureștean de origine. S-a născut la 12 decembrie 1928. A început să joace fotbal în cadrul echipei «Sportul Studențesc» în anul 1941. A parcurs toate treptele de vîrstă ale tricoului «studențesc», încheindu-și activitatea la «Sportul» în anul 1947. După desființarea clubului, Nicușor a trecut la Metalul București, unde a jucat timp de doi ani, în cadrul unui atac foarte interesant: Costel — Nicușor — Drăgan — Florea — Ene.

Începînd din anul 1949, Nicușor a apărut în culorile echipei Dinamo București, în cadrul căreia s-a remarcat ca un jucător tehnic și cu importante disponibilități tactice. El a făcut parte dintr-un celebru cvintet al echipei dinamoviste (Bartha — Nicușor — Ene I — Ozon — Suru), creație a valorosului antrenor Barotki. Nicușor a îmbrăcat de 14 ori tricoul echipei naționale.

Antrenorul Nicușor este o prelungire firească a celui care a fost jucătorul Nicușor. El a păstrat recunoșcerea sale calități de fin tehnician în judecarea problemelor balonului rotund, o interesantă adaptabilitate tactică la posibilitățile echipei și o simțibilitate care îi permite să desfășoare o activitate lipsită de curbule atît de dăunătoare unei echipe. Nicușor a parcurs încet, dar sigur, treptele care l-au adus pe «platforma» antrenorului de categoria A. Astăzi putem afirma că Nicușor este unul din antrenorii de la care putem aștepta foarte mult.

«Costică» Rădulescu, antrenorul secund al lui Dinamo Bacău, nu este băcăoan de origine, dar puțini dintre jucătorii noștri de fotbal s-au consacrat cu atît de însoflete, pe plan sportiv, orașului de adopțiune.

Rădulescu s-a născut la 17 aprilie 1934. A început să joace fotbal, ca junior, la 15 ani, în cadrul echipei Dinamo Brașov. A promovat la seniori la numai 18 ani; timp de cinci ani a jucat constant în cadrul echipei seniorilor dinamoviști din Brașov. În anul 1958, Rădulescu își urmează echipa, care este transferată la Cluj, odată cu căderea lui «U» în divizia B. După încă un an, Rădulescu, împreună cu Dinamo Cluj, ia drumul Bacăului, unde peregrinările lui se încheie, noul său oraș aplaudîndu-i calitățile tehnice și tenacitatea deosebită pînă în 1966, cînd Rădulescu își încheie activitatea de jucător.

Începînd din anul 1966, Constantin Rădulescu este antrenorul secund al echipei.

Rădulescu este în faza de filtrare a experienței sale de jucător, pentru obținerea dificilelor galoane de antrenor consacrat. El manifestă o receptivitate remarcabilă, pe care o pune în aplicare, cu destul succes, în munca anonimă cu tineretul.

Împreună cu Nicușor, Rădulescu constituie un cuplu capabil să asigure echipei Dinamo Bacău o plutare fără... cataracte.

rovnschi și Nunweiler IV, simbolul echilibrului la Dinamo Bacău.

Gooooool! Aulor: Rugiubei. Dembrovski se bucură în stilul lui Eusebio.

De la Rudy Wetzer

POVESTE
ECHIPEI NAȚIONALE
DE FOTBAL
DE LA MONTEVIDEO
1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZI

1947

98. ALBANIA - ROMÂNIA 0-4 (0-1)

Tirana, 25 mai 1947.

ALBANIA: Bonati (Poselli) — Dibra, Spahiu — Llambi, Cavaia, Facchia — Parapani, Delici, Begheia, Biciaku, Barbaluci.

ROMÂNIA: Lăzăreanu — Ritter, Novac — Băcuț, Mari, Petschovschi-Farcaș, Marian, I. Covaci, Dumitrescu III (Moisescu), Reuter.

Au marcat: Farkaș (min. 29), Covaci (min. 49), Farkaș (min. 69 și 79).

Arbitru: Kamarassy (Ungaria).

O spectaculoasă revanșă a echipei României, după numai o jumătate de an de la surprinzătorul 0—1 obținut tot la Tirana.

Echipa României a făcut un joc bun și mai ales eficace. Cele 3 goluri înscrise de Farkaș au făcut ca acest joc să rămînă în istoria fotbalului nostru drept me-

ciul «piciorului de aur» Farkaș.

Jucătorii albanezi au muncit foarte mult, dar au fost depășiți de tehnica fotbalistilor români.

Revenind la jucătorii noștri, să ne reamintim calificativele «Sportului popular»: «Lăzăreanu a fost glorios, fiind eroul meciului și, totodată, cel mai bun de pe teren, deși mișcarea sa a fost dificilă, mingea fiind plină de noroi. Ritter și Novac (în special) au muncit mult și cu folos. Petschovschi și Băcuț au jucat excepțional. Mari nu e în formă. Farkaș a zburat literalmente pe lângă jucătorii adversi. Covaci a fost de asemenea un bun realiza-

tor. Reuter — excelent. Interii au jucat mai slab.»

Calificativul acordat lui Lăzăreanu ar putea să surprindă, dat fiind scorul zdrobitor în favoarea echipei noastre. Totuși, e de menționat că fotbalistii albanezi au fost deseori periculoși. Doar cu multă viteză (un exemplu: Begheia, centrul lor înaintea, era totodată și campionul Albaniei pe 100 m plat, cu 10,9), fotbalistii albanezi n-au fost doar un adversar pus să înregistreze golurile românești. Iată de ce Lăzăreanu a fost deseori în situații dificile.

Antronorul lotului nostru pentru jocul de la Tirana a fost Colea Vilcov.

99. ROMÂNIA - IUGOSLAVIA 1-3 (1-2)

București, 22 iunie 1947.

IUGOSLAVIA: Monsider — Brozovici, Stankovici — Ceaikovschi, Firn, Atanașkovic — Mihailovici, Matojici, Jezerkici, Bobek, Simonovski.

ROMÂNIA: Konradt (Valentin Stănescu) — C. Marinescu (Mihăilescu), Farmati — Băcuț, Mari, Ritter — Farkaș, Marian, I. Covaci (Reuter), Scibinger, Reuter (I. Covaci).

Au marcat: Bobek (min. 39), Jezerkici (min. 39), Farkaș (min. 42), Bobek (min. 54).

Arbitru: Molnar (Ungaria).

Meciul s-a disputat pe stadionul Giulești, pe o ploaie torențială, care a inundat pur și simplu terenul. În ciuda înfringerii, care reprezintă totodată o revanșă a Iugoslaviei în urma meciului pierdut la Tirana, cu un an în urmă, echipa noastră a făcut un joc bun, pierzând datorită unor erori tactice, dintre care menționăm nesensizarea slăbiciunii fundașului stînga advers, abuzul de mingi pe sus în fața unei apărări extrem de masive și lipsa suturilor de la distanță, foarte potrivite pentru terenul moirlos. În afară de aceasta Iugoslavia ne-au condus cu 2—0 în urma a două goluri întâmplătoare: un șut al lui Bobek de la 25 de metri și o nesincroni-

zare a intențiilor Mari-Stănescu, cînd mingea trimisă acasă a rămas în băitoacă și a fost preluată cu ușurință de Jezerkici.

Victoria fotbalistilor Iugoslavi este, însă, incontestabilă, pe deasupra acestor elemente accidentale. Din rîndurile echipei naționale a Iugoslaviei s-a remarcat mijlocășul dreapta Ceaikovschi, care a avut efectiv o clasă peste toți ceilalți jucători prezenți pe teren. De asemenea, o partidă bună a făcut apărarea imediată, care a constituit în același timp și nucleul atacurilor.

Din echipa României, observatorii neutri au remarcat în ordine pe Băcuț, Ritter și Marian.

Pe Giulești plouă torențial, dar echipele Iugoslaviei și României sînt gata de joc.

100. BULGARIA - ROMÂNIA 2-3 (0-1)

Sofia, 6 iulie 1947

BULGARIA: Kostov (Sokolov) — Ormandgiev, Dimcev — Petkov, Nedelkov, Petrov — Popov (Boșkov), Boșkov (Spasov), Milev, Spasov (Stankov), Stankov (Iordanov).

ROMÂNIA: V. Stănescu — Ritter, Farmati — Băcuț, Pall, Șiclovan — Farkaș, Marian, Spielman, Petschovschi, Dumitrescu III.

Au marcat: Băcuț (min. 38), Stankov (min. 47), Petschovschi (min. 59), Marian (min. 61), Stankov (min. 82).

Arbitru: Matancici (Iugoslavia).

Meciul jubiliar al echipei naționale a României (100) s-a încheiat cu o frumoasă victorie în deplasare. Iată de-

altfel situația jocurilor după a suta în-

tinire:
100 41 19 40 211 : 222 101 p.

Echipa României s-a impus printr-un joc mai tehnic. (Pe atunci, fotbalistii bulgari erau într-o tradițională inferioritate tehnică față de jucătorii noștri). Ușurința tehnică a echipei noastre și maturitatea ei tactică pot fi exemplificate chiar și numai prin faptul că toate cele trei goluri românești au fost înscrise prin șuturi la firul ierbii, perfect adecvate față de faptul că terenul era greu, iar portarul foarte înalt.

Jocul cu Bulgaria a scos în evidență forma deosebită a portarului Valentin

Stănescu, tineretea plină de vigoare a lui Farmati, tenacitatea lui Ritter. Cel mai bun om de pe teren a fost mijlocășul de margine Șiclovan. Cel mai bun jucător din atac a fost Bazil Marian.

Meciul de la Sofia s-a desfășurat pe stadionul Lunak, în fața a 25 000 de spectatori.

După meci, în vestiarul echipei noastre a venit Gheorghe Dimitrov, președintele Consiliului de miniștri al Bulgariei. El a apreciat jocul echipei noastre, spunînd: «Vă felicit! Ați jucat mai bine și ați meritat victoria».

101. POLONIA - ROMÂNIA 1-2 (0-1)

Varșovia, 19 iulie 1947.

POLONIA: Brom — Flanek, Barwinski — Jablonski I, Parpan, Jablonski II — Gergiel, Gracz, Swicarz, Kulawick, Czachor.
ROMÂNIA: V. Stănescu — Drăgan, Farmati — Băcuț, Pall, Șiclovan — Farkas, Marian, Spielman, Iordache (Fătu), Dumitrescu III (Iordache).
Au marcat: Spielman (min. 3), Kulawick (min. 53), Spielman (min. 61).
Arbitru: Vlcek (Cehoslovacia).

Aceasta a fost prima partidă internațională de fotbal susținută la Varșovia după război. Fotbaliștii români s-au impus printr-un joc mai tehnic, pasind foarte frumos pe jos. În acest meci s-a remarcat în mod deosebit inteli-

gența tactică a lui Spielman, autorul celor două goluri.

Victoria asupra Poloniei a creat însă o stare mult prea euforică în rândurile jucătorilor, antrenorilor și conducătorilor fotbalului nostru. Immediat după

meci s-a emis părerea că meciul cu Iugoslavia ar fi putut să fie câștigat dacă Spielman ar fi condus linia noastră de atac. De asemenea, în presă a început să se scrie că echipa națională are câțiva «senatori de drept» care pot fi siguri de postul lor pentru mai mulți ani. În rîndurile acestor «senatori de drept» se numărau Valentin Stănescu, Băcuț, Pall, Șiclovan, Farkas, Mariân...

Din păcate, meciul următor avea să ne crezească din nou la realitate, invitându-ne să privim cu luciditate adevăratul raport de forțe în fotbalul european.

Foarte interesant, dacă nu chiar ciudat, acest an 1947. Dacă priviți cele 7 meciuri cuprinse în aceste două pagini, o să fiți izbiți imediat de o ciudățenie. Este vorba de faptul că în toate jocurile, numărul de goluri care reprezintă bagajul echipei victorioase se află în coloana a doua a rezultatului. Într-adevăr, în cursul anului 1947, echipa României a câștigat cele trei jocuri susținute în deplasare și a înregistrat rezultate submediocre (3 înfringeri și un «nub» echivalent cu o înfringere) în meciurile susținute acasă.

Cum să explicăm acest fenomen? Cred că nu e vorba atât de o ciudățenie, cât de faptul că fotbalul nostru, pornit pe calea refacerii postbelice, nu-și găsisese făgașul.

Ca să fim foarte exacti, trebuie să acceptăm că numărul fotbalistilor de valoare în anul 1947 era destul de scăzut. Se înregistrase o oarecare concentrare la Arad, prin formarea unei echipe (I.T.A.) care depășea cu mult valoarea celorlalte — dovadă scorurile astronomice obținute de arădeni în campionat — dar asta nu putea să rezolve problema elitei fotbalistilor noștri, mai ales că «concentrarea» valorilor la Arad s-a făcut peste noapte, prin însumarea unor temperamente eterogene.

În cursul anului 1947 i-am învins pe cei slabi și am fost învinși de cei puternici. E o afirmație care ar putea să lase impresia că reprezintă doar un adevăr banal, dar acesta este... adevărul. Și cînd mă gîndesc la înfrîngerile în fața celor puternici, mă refer la faptul că, în toate jocurile, în fața echipelor puternice, am avut întotdeauna un handicap din start, cu alte cuvinte, am intrat de cele mai multe ori în psihologia învinsului.

Asta nu vrea să scuze bineînțeles, scorurile înfrîngerilor. Asta nu mă împiedică, de asemenea, să remarc clasa deosebită a iugoslavilor și cehoslovacilor în anul 1947. Se afirmă uneori că ploaia de pe Giulești din meciul cu Iugoslavia a împiedicat echipa noastră să se producă. Se afirmă, de asemenea, că acel 6-2 pe care ni l-a administrat Cehoslovacia este rezultatul unei conjuncturi nefavorabile în desfășurarea jocului. Pentru a respecta spiritul fair-play-ului, care trebuie să însoțească orice incursiune în istorie, e firesc să recunoaștem că echipa lui Bobek ar fi putut obține o victorie și mai netă pe teren uscat și că celebra «uliță cehă» a fost demonstrată cu o măiestrie inegalabilă, la București, de tripleta Kubala-Cejp-Riba.

Cam atât despre anul 1947...

102. ROMÂNIA - CEHOSLOVACIA 2-6 (1-3)

București, 21 sept. 1947

ROMÂNIA: V. Stănescu — Ritter, Farmati — Băcuț, Mari, Mihăilescu — A. Covaci, Reuter, Spielman, Petschovschi, Filotte (Dumitrescu III).
CEHOSLOVACIA: Kopecky — Senecky, Vedral — Balazsi, Vican, Karel — Kockstein, Kubala, Cejp, Riha, Simanski.
AU MARCAT: Kubala (min. 8), Cejp (min. 17 și 25), Spielman (min. 45), Dumitrescu III (min. 59), Simanski (min. 70), Kubala (min. 73), Simanski (min. 79).
Arbitru: Schneider (Polonia).

Este adevărat că la 1-3 Băcuț a ratat un penalty, este adevărat că la 2-3 în plină dominare românească, oaspeții au înscris un gol împotriva cursului jocului, dar, oricum, victoria echipei cehoslovace nu poate fi contestată.

Înfrîngerea aceasta a provocat nenumărate discuții. Antrenorul Ronnay a fost acuzat de faptul că a folosit un nou sistem de joc, prin retragerea centrului înaintea Spielman. I s-a reproșat în special faptul că acest sistem a fost

pus în aplicare după un singur antrenament. Să ne eliberăm, însă, de discuțiile deseori subiective ale cronicarilor și să-i dăm cuvîntul lui Pickler, conducătorul echipei cehoslovace:

«Mă bucur că, deși am jucat fără Bican, Ludl și Zahora, am reușit să câștigăm prin elan, joc simplu și eficacitate în fața porții. M-a surprins la români apărarea slabă, în contrast cu atacul, care a fost foarte viguros. Cred că principala cauză a înfrîngerii este schimbarea întempestivă a sistemului de joc. Mi-au plăcut Băcuț și Petschovschi.

Cei care au văzut jocul cu Cehoslovacia nu vor uita niciodată formidabilele lovituri libere ale fundasului Vedral. De asemenea, cititorii «Sportului popular» nu vor uita că la concursul organizat de ziar, patru participanți au indicat scorul exact al meciului.

103. ROMÂNIA - UNGARIA 0-3 (0-2)

București, 12 octombrie 1947.

ROMÂNIA: V. Stănescu — Ritter, Darok — Mihăilescu, C. Marinescu, Petschovschi — Farkas (Incze II), Marian, Spielman, Filotte, Dumitrescu III.
UNGARIA: Grosics — Rudas, Kispeter — Bozsik, Nagymarossy, Marik — Egressy, Hidegkuti, Szusza, Puskas, Toth III.
Au marcat: Egressy (min. 22), Puskas (min. 38 și 83).
Arbitru: Podubski (Iugoslavia).

Semnificativ este faptul că înainte de meci Tibor Gallowitch, conducătorul echipei ungare, a pronosticat rezultatul de 2-2. Departele a fi un compliment, pronosticul acesta era un semn de prețuire pentru echipa noastră. Din păcate, complexul de totdeauna... lată o declarație a lui Szusza: «Echipa noastră a jucat cu elan,

iar în străinătate tocmai de asta e nevoie. Astfel am reușit să câștigăm. Bineînțeles că în fotbal trebuie să ai și noroc; de data asta, norocul nu ne-a ocolit. La români, halfia nu a ajutat înaintarea, dar nici înaintașii nu au venit înapoi. Mi-au plăcut Spielman și Dumitrescu, uneori».

Arbitrul Podubski: «Echipa României a jucat foarte bine, dar a avut un mare ghinion. Un scor mai apropiat de realitate ar fi fost 3-2. Totuși, și mai just ar fi fost un meci egal: 3-3.»

Cert este că echipa noastră a făcut greșeli grave în apărare, greșeli care nu țin atât de lipsurile individuale, cât de sistemul folosit. În cursul acestui joc, echipa României a recurs la falimentarea tactică a jocului la ofsaid, pe care un jucător cu experiența lui Hidegkuti a «reperat-o» și a «sanționat-o» imediat, el fiind la startul tucuror acțiunilor de gol ale echipei maghiare. În încheiere, menționăm că înfrîngerea în fața Ungariei a venit după ce forurile federale decisese întreruperea campionatului, în urma meciului cu Cehoslovacia, în vederea unui pregătiri mai... temeinice. Deci, nimic nou sub soare...

România—Ungaria 0—3. De la dreapta la stînga, Ritter, Valentin Stănescu și Bazil Marian.

104. ROMÂNIA - POLONIA 0-0

București, 26 octombrie 1947.

ROMÂNIA: Sadovski — Ritter, Darok — Băcuț, C. Marinescu, Șiclovan — Incze II (I. Covaci, Incze II), Marian, Vaczi (Bonihady), Spielman, Dumitrescu III.
POLONIA: Scromny — Włodarczik, Barwinski — Gajdzik, Parpan, Brozowski — Hugendorf, Gracz, Spodjiteja, Cieslik, Baranski.
Arbitru: Kamarassy (Ungaria).

Un joc foarte slab al echipei noastre, care încheie suita celor trei înfrîngerii pe teren propriu din toamna anului 1947. În cursul meciului cu Polonia, fotbaliștii noștri au tras doar șase șuturi pe poartă. Presa vremii menționează că interii noștri au avut o comportare mediocră. Ca o curiozitate, se subliniază că mijlocașii au șutat mai mult decât înaintașii. Polonezii au avut un mijlocaș central excelent, doi interii de mare valoare (Cieslik avea să facă, de altfel, o mare carieră în postul de inter stînga) și un portar care, deși a avut de apărat

puțin, n-a comis nici cea mai mică greșală.

După meciul cu Polonia, cronicarii au reluat analiza situației fotbalului românesc. Printre altele, în «Sportul popular» de joi 30 octombrie 1947 a apărut un articol în care autorul enumera cele 14 puncte menite să ducă la... redresarea fotbalului românesc. Printre cele 14 puncte figurează, bineînțeles, problema juniorilor, a antrenorilor, a arbitrilor, a sistemelor tactice, a pregătirii psihologice ș.a.m.d., pe care iubitorii fotbalului de la noi și din lumea întreagă le cunosc foarte bine, din prea multe repetări.

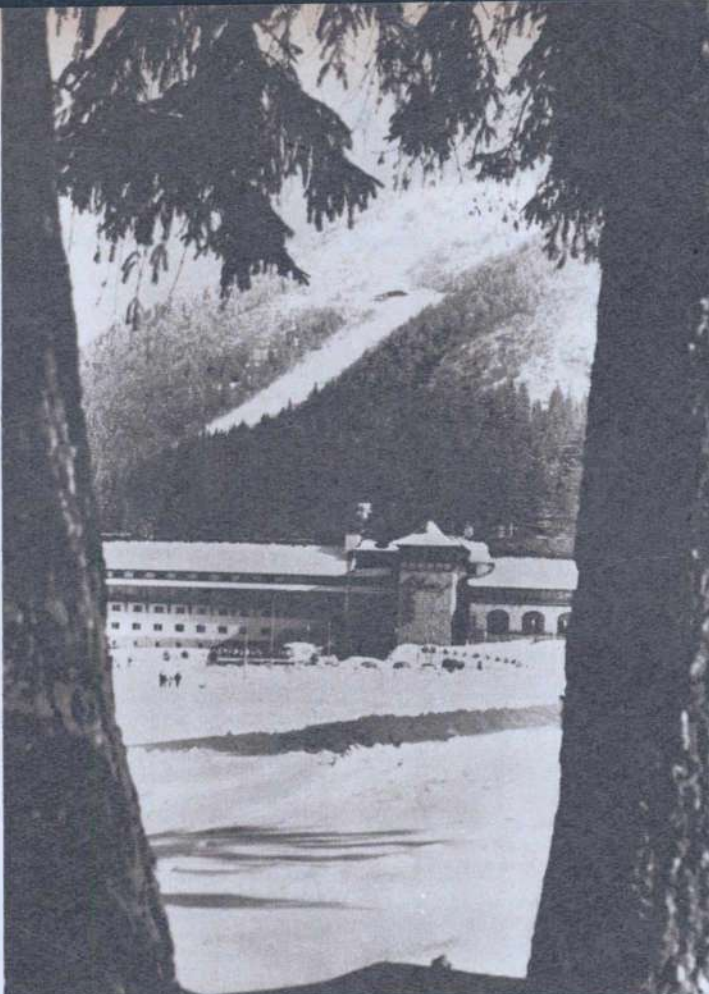

S

magazin

ZĂPADA DE ADIO

Așa au numit... optimiștii ultimul strat de nea care a căzut în munți. Cu alte cuvinte, să ne bucurăm cât mai e timp de pârțile înzăpezite și să schiem. Convinși și ei de faptul că în curând nu va mai avea în obiectiv decât pașiștii verzi, fotoreporterul nostru ION MIHĂIȚĂ ne oferă o imagine a Poienii Brașov acoperită de... zăpada de adio.

DIVERTISMENT FOTOGRAFIC

A fost descoperit voinicul cu opt brațe? Nu. Când fotoreporterii vor să se distreze, ne oferă câte o imagine... ciudată, cum este și cea alăturată. Trei sportivi s-au ascuns în spatele celui din față lăsând să le fie fotografiate numai brațele. «Regia» este, deci, foarte simplă. Încercați și dumneavoastră. Cu puțină fantezie veți reuși... să îndrăgiți educația fizică.

CUPELE LUI PANTURU

— Cam câte cupe ai, Panțurule?
— Cam câte pot cuprinde cu brațele întinse. Dar, nu vă faceți griji. Mă mai pot întinde nițel, iar pe cămin mai e destul loc.

MARATONISTUL... CROSIST

Un atlet crosist. Nimic deosebit, dar... e miner de opt ani la mina Ocna de fier de lângă Reșița. De 3—5 ori săptămânal face drumul la Reșița, unde se antrenează la C.S.M. La cei 34 de ani ai săi, Tiberiu Benkő, după munca grea subterană, e capabil să se claseze pe locul 11 la campionatul național de maraton și să participe la toate crosurile. Iată-l la ultimul cros de selecție, alergând pe una din aleile parcului Rivale din Pitești.

Petre NAGY — Cluj

„NOCTURNĂ” ÎN PLINĂ ZI

Așa și-a intitulat fotografia colaboratorul nostru ION MATEI din Sinaia. Titlu cum nu se poate mai nimerit dacă țineți seama de faptul că întrecerile de schi care l-au inspirat au avut loc ziua. Pentru un profan în ale fotografiei lucrul acesta ar părea de necrezut. Și totuși, această... noapte fotografică a fost realizată ziua.

EMOȚII ÎN TRIBUNE

Derbiul baschetbalistic Dinamo—Steaua a adunat în tribunele sălii Floreasca câteva mii de spectatori. Printre ei, vă puteți recunoaște, poate și dumneavoastră, dacă, acordați puțină atenție imaginilor alăturate. Eficacitatea sau, mai bine spus, neeficacitatea baschetbaliștilor preferați se poate lesne citi pe fața celor surprinși de obiectivul fotografic. Solicităm și atenția jucătorilor care au contribuit prin acțiunile lor la «stările sufletești» ale suporterilor, poate astfel ei vor acorda în viitor mai multă atenție pregătirii lor tehnice.

LA EI E VARĂ...

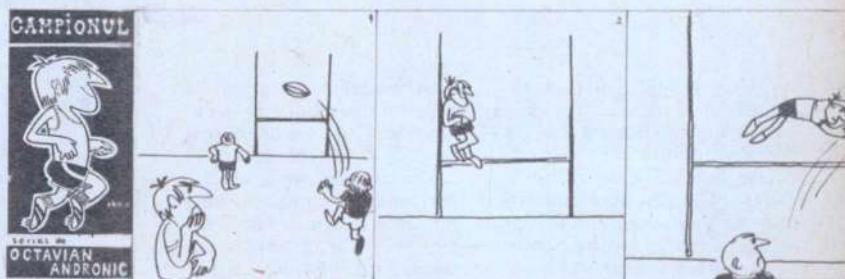
În timp ce la noi zăpada nu se mai îndură să ne părăsească, în Mexic, de pildă, se joacă fotbal sub un soare torid. Privind fotografiile de genul celei alăturată, care ne vin din țările unde nu se prea știe ce-i zăpada, crește nerăbdarea cu care așteptăm sezonul frunzelor verzi și al florilor. Dar, mult a fost, puțin a rămas. În curînd ne vom plînge că la stadion a fost o căldură sufocantă...

SPORTUL ÎN KIMONO

Judo a devenit sportul la modă. După disputarea primului nostru campionat național și, mai ales, după ce au văzut pe ecrane «Judoka agent secret», nu puțini sînt cei dornici să cîștige «centuri negre».

Antrenamentele de judo sînt, poate, mai spectaculoase chiar decît concursurile. Iată în imaginea alăturată o secvență din timpul pregătirii judokanilor de la clubul Olimpia din București.

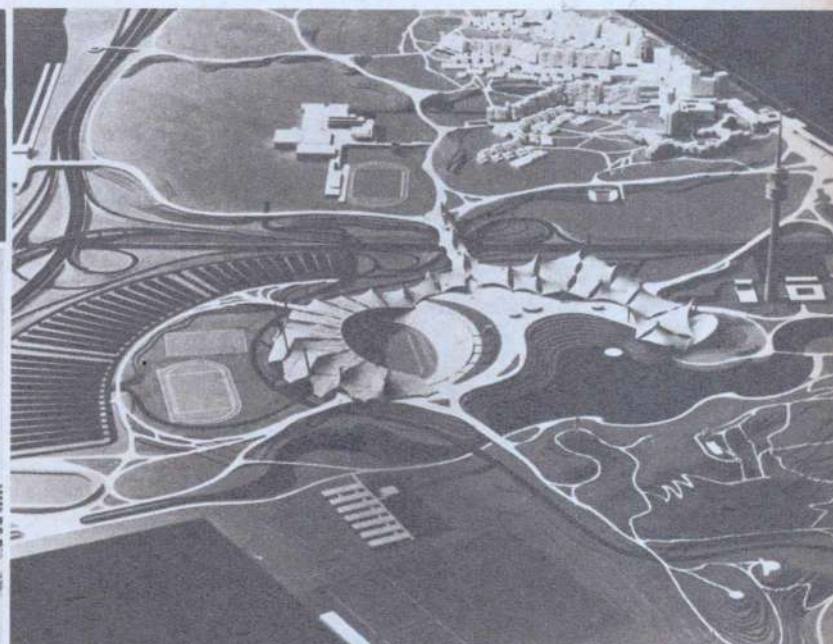
Nici nu s-au stins încă bine ecourile Olimpiadei din Mexic și iată că pretutindeni în lume se vorbește tot mai aprins despre pregătirile pentru viitoarea mare confruntare sportivă de la München. Se fac proiecte, planuri, se formează loturi de perspectivă, se folosesc învățămintele culese la ultimele ediții ale J.O.

Orașul gazdă de la poalele Alpilor bavarezi și-a început mai demult pregătirile: în timpul de la Oberwisenfeld, un cartier al Münchenului, se află terenul pe care se vor construi principalele baze sportive și satul olimpic cu o suprafață de 2,9 milioane metri pătrați. Aici, printre stadioanele și sălile cele mai importante se vor afla terenul cu o capacitate de 80 000 de locuri, o sală cu 10 000 de locuri și un bazin cu 8000 de locuri.

Lucrările sînt în toi. Turnul de televiziune cu o înălțime de 290 metri, și prevăzut cu numeroase birouri pentru presă, restaurante, terase, de uz sportiv și turiștii vor putea admira splendida panoramă a Alpilor, a fost terminat. Orașul este un șantier. Milioane de tone de pământ au fost escavate pentru construirea tunelurilor de metrou. O rețea de metroul va putea transporta în câteva minute, din cel mai îndepărtat colț al orașului, zeci de mii de spectatori și sportivi spre stadioanele de la Oberwisenfeld. (Din centrul orașului) pînă la stadionul olimpic sînt doar 3,8 km).

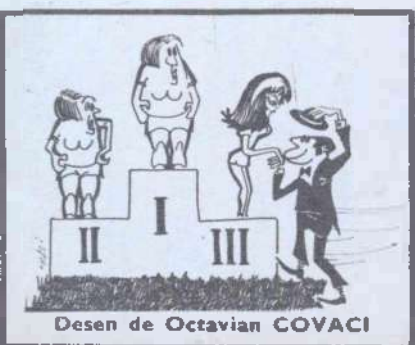
Pînă la viitoarea Olimpiadă sînt mai mult de trei ani. Dar, așa cum spunea unul dintre membri comisiei de organizare, cei trei ani vor părea cu mult mai puțini, pentru că atunci cînd se muncește, cînd aștepti un eveniment, timpul zboară mai repede.

ÎN FOTOGRAFII, sediul biroului de presă (în stînga) și macheta completului Central olimpic.

12 GREȘELI...

Ca de obicei, copind desenul din stînga, caricaturistul OCTAVIAN COVACI a comis pentru amuzamentul dumneavoastră 12 greșeli. Încercați să le găsiți.

Desen de Octavian COVACI

În ring Mircea DOBRESCU

Mult a fost, puțin a rămas...

În curând Bucureștii va deveni, pentru opt zile, capitala boxului amator european. Cei mai buni pugiliști ai bătrînului continent vor începe marea bătălie pentru «alegerea» celor 11 campioni. Pregătirile pentru cucerirea invidiatelor centuri sînt în toi și nimeni nu ar putea spune cu certitudine în care dintre sălile de antrenament din Europa se află acum viitorii campioni. Încercînd să aflăm măcar unul, cu o clipă mai devreme, am făcut o vizită la lotul boxerilor români, care se pregătesc pentru «europene».

Intrînd în sala de antrenament am avut impresia că am ajuns în mijlocul unor oameni dominați de... furia mișcării, a efortului epuizant. Unul dintre sacii cei mari era bătut cu forță de «semigreul» Ion Monea. Pentru prima dată în zece ani de cînd vizitez sălile de antrenament ale boxerilor am văzut, ca în filmele bine regizate, un asemenea sac smuls de lovituri din suportul său! Faptul m-a impresionat...

Pe ring, cu caschete de protecție, au urcat toți componenții lotului, începînd cu cele două «semimuște» Vasile Ivan și Mihai Aurel și terminînd cu «greul» Ion Alexe. I-am văzut pe Giju, pe Stanef, pe Cușov, Antoniu, Covaci și pe toți ceilalți boxînd fiecare cu cîte doi sau chiar trei adversari, în fiecare repriză cîte unul. Vă puteți întreba, de unde ați... adversari? Trei cluburi bucureștene — Metalul, Steaua, Dinamo — și-au oferit echipele pentru a ajuta antrenamentele lotului. Inițiativa lăudabilă, fără îndoială, dar ce am putea spune despre boxerii care au acceptat rolul de sparing-parteneri în fața colegilor din lot, mult mai bine pregătiți. Gestul lor m-a impresionat...

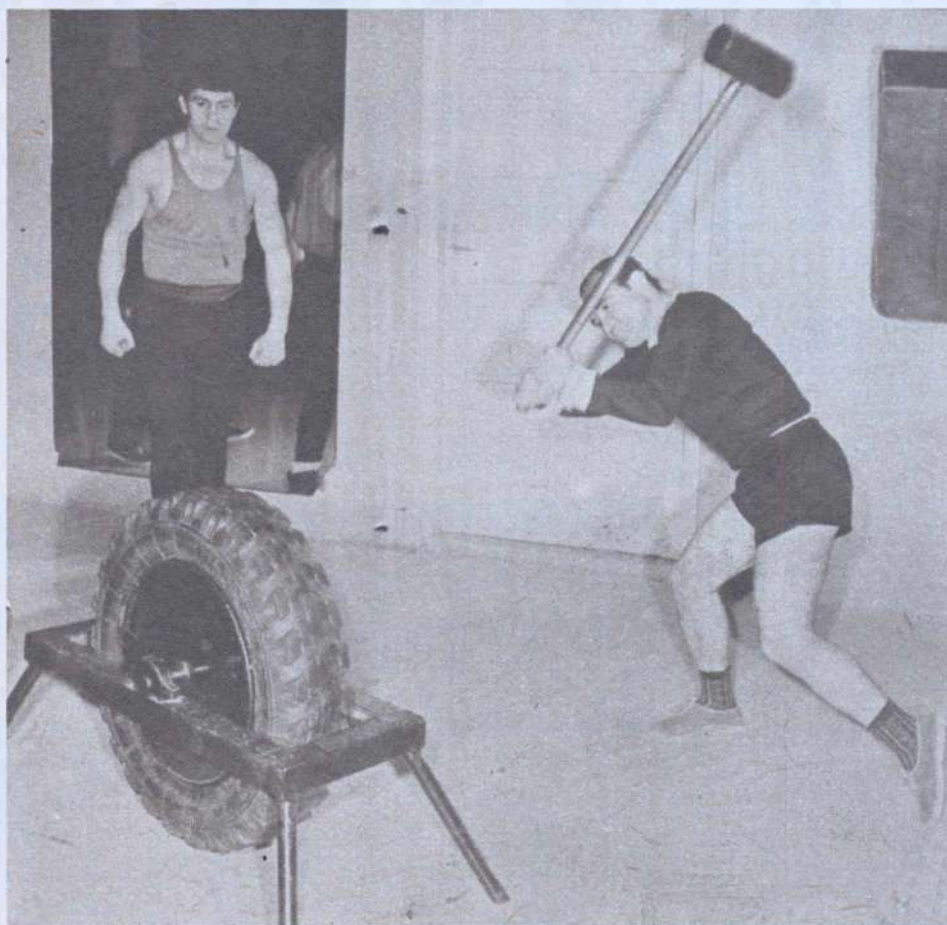
Nu știu ce ați fi spus dacă l-ați fi văzut, ca mine, pe Mircea Dobrescu, fostul nostru campion, medaliat cu argint la Jocurile Olimpice și la campionatele europene, în postura de... sparing-partener. Adversar, Vasile

Ivan medaliat cu argint la criteriul tîneretului de la Leningrad. Cum s-a descurcat Mircică la cei 39 de ani ai săi? Iată ce ne-a declarat Ivan după «mecli»: «Prima repriză a fost infernală... Nu știu cum s-ar rezista trei într-un ritm asemănător...». Impresionantă declarație despre un sparing-partener voluntar de 39 de ani...

Am încercat să... descopăr printre băieții din lot viitorul sau poate viitorii campioni europeni, dar nu am reușit. Furat de atmosfera de muncă, de pregătire conștiincioasă a tuturor, «bănuielile» mele treceau de la unul la altul. N-am reușit să mă fixez asupra cuiva. Dar, să mai avem puțină răbdare. Pînă în seara de 8 iunie, ziua finalelor campionatelor europene, nu mai e chiar așa de mult...

Și asta o știu și boxerii noștri.

Petre HENT

Conștiincios ca întotdeauna, Mircea Dobrescu s-a încălzit serios înainte de a pune din nou mînușile în mîini.

După ce a... doborât sacul cel mare, Ion Monea a luat în primire «training-bath»-ul...

TRUP FRUMOS ȘI SANATOS

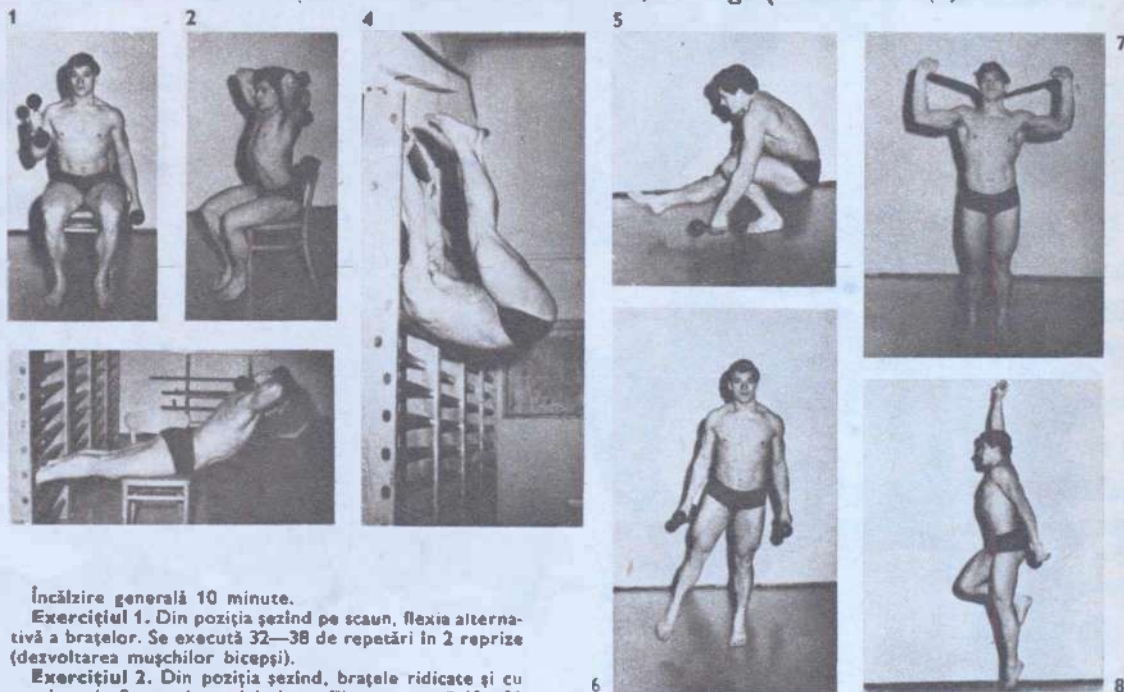
In numerele 5 și 6 ale revistei SPORT am publicat «programele 1 și 2», pentru bărbați și femei, cuprinzând exerciții cu gantele. Aceste exerciții, numărul de repetări și greutatea gantelor le-am ales în scopul inițierii amatorilor în antrenamentele de culturism.

Din nou recomand: încălzire generală la începutul antrenamentului și respectarea pauzelor de 1-3 minute între exerciții.

Prof. Lazăr BAROGA

Programul 3

EXERCITII CU GANTELE DE 1,5-2 Kg (tinere-adulți)

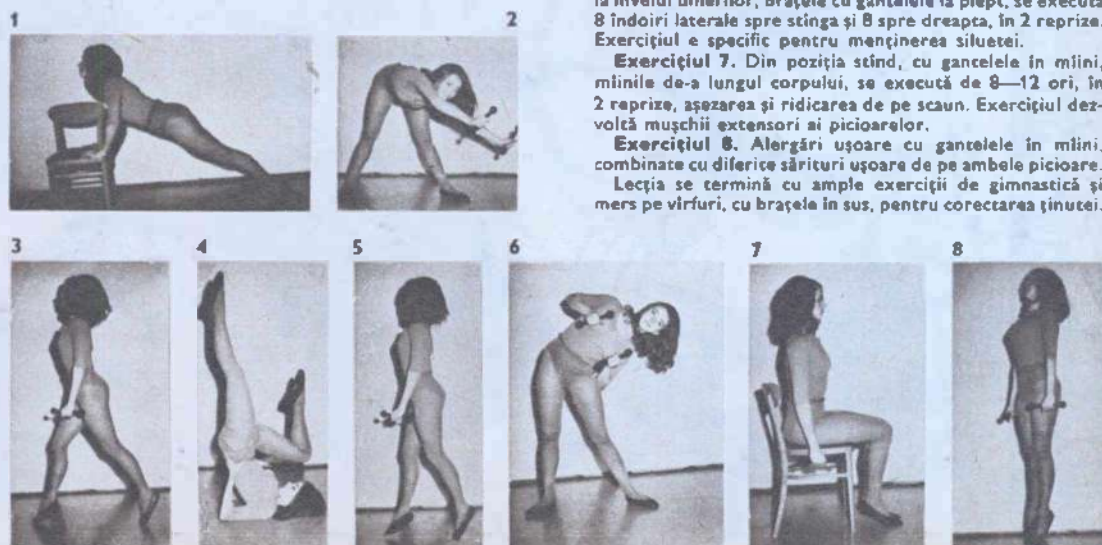
Încălzire generală 10 minute.
Exercițiul 1. Din poziția șezând pe scaun, flexia alternativă a brațelor. Se execută 32-38 de repetări în 2 reprize (dezvoltarea mușchilor bicepsii).
Exercițiul 2. Din poziția șezând, brațele ridicate și cu antebrățele flexate (gantetele la ceafă), se execută 12-32 extensii (îndreptarea brațelor) în 2 reprize (dezvoltarea mușchilor cricepși).
Exercițiul 3. Din poziția culcat înaintea, cu sprijinul coapselor pe un suport, picioarele fixate, gantele la ceafă, se execută 8-12 extensii ale trunchiului în 2 reprize (dezvoltarea mușchilor șanșurilor vertebrale).
Exercițiul 4. Din poziția atârnat la spaliere, se execută ridicarea picioarelor până se atinge locul de unde sînt fixate mîinile pe spaliere. Se efectuează 8-10 repetări în 2 reprize (dezvoltarea mușchilor abdominali).
Exercițiul 5. Din poziția stînd cu gantele în mîni, se execută genuflexiuni pe cite un picior (împușcă cioara). Se efectuează 8-10 genuflexiuni de fiecare picior în 2 reprize (dezvoltarea mușchilor extensori și flexori ai picioarelor).

Exercițiul 6. Din poziția stînd, se execută 12-32 de ridicări pe virful fiecărui picior în parte, în 2 reprize (dezvoltarea mușchilor gambei).
Exercițiul 7. Extensia capului cu rezistență. Exercițiul se execută din poziția stînd. Se opune rezistență cu ajutorul unui prosop. Se execută 8-12 extensii în 2 reprize (dezvoltarea mușchilor extensorii ai capului). Exercițiul ajută la menținerea unei ținute corecte.
Exercițiul 8. Alergare (3-5 minute) cu gantele în mîini. Se efectuează diferite sărituri (de exemplu, pasul uriașului).
 Lecția se încheie cu exerciții ample de respirație.
Important! Nu folosiți un număr mai mare de reprize. Respectați întocmai fișa de mai sus.

EXERCITII CU GANTELE DE 0,5-1 Kg (tinere-adulțe)

Încălzire generală 10 minute.
Exercițiul 1. Flocări la banca de gimnastică. Exercițiul dezvoltă musculatura brațelor. Se execută 6-8 flocări în 2 reprize. Se va avea grijă de păstrarea poziției drepte a corpului în timpul exercițiului. Sînt incluși în acțiune mușchii centurii scapulare.
Exercițiul 2. Din poziția stînd depărtat, cu brațele încise în sus, se execută 6 rotări de trunchi spre stînga și 6 spre dreapta, în 2 reprize. Exercițiul pentru menținerea siluetei.

Exercițiul 3. Mers pe virfurile picioarelor, cu gantele în mîini. Se efectuează 10-30 de pași. Exercițiul dezvoltă mușchii extensori ai gambei (gemenii).
Exercițiul 4. Din poziția culcat pe spate, se ridică bazinul și picioarele sus, sprijin pe șolduri cu brațele. Se execută «bicicleta». Exercițiul dezvoltă mușchii picioarelor. Se execută 30-32 de mișcări în 2 reprize.
Exercițiul 5. Din poziția stînd cu gantele în mîini, mîinile de-a lungul corpului, se execută forfecări pe virfurile picioarelor, prin sărituri. Exercițiul dezvoltă mușchii picioarelor și, mai ales, pe cei ai gambei. Se execută 12-16 forfecări în 2 reprize.
Exercițiul 6. Din poziția stînd, cu picioarele depărtate la nivelul umerilor, brațele cu gantele la piept, se execută 8 îndoiri laterale spre stînga și 8 spre dreapta, în 2 reprize. Exercițiul e specific pentru menținerea siluetei.
Exercițiul 7. Din poziția stînd, cu gantele în mîini, mîinile de-a lungul corpului, se execută de 8-12 ori, în 2 reprize, așezarea și ridicarea de pe scaun. Exercițiul dezvoltă mușchii extensori ai picioarelor.
Exercițiul 8. Alergări ușoare cu gantele în mîini, combinate cu diferite sărituri ușoare de pe ambele picioare. Lecția se termină cu ample exerciții de gimnastică și mers pe virfuri, cu brațele în sus, pentru corectarea ținutei.

CONSTANTIN MITRUT — Drăgășani. Încercările dumneavoastră de a deveni «foarte voinic» au rămas fără rezultate vizibile deoarece nu ați urmat un program indicat de un specialist. Singur vă va fi foarte greu și vă va trebui foarte mult timp pentru a face... descoperiri. Vă sfătuim să urmăriți rubrica «Trup frumos și sănătos» din revista noastră. Sîntem siguri că peste cîteva luni veți ajunge la rezultatele pe care le doriți.

TEODORA DIACONESCU — București. Simpatizați echipa de fotbal Universitatea Cluj și pe unii dintre jucătorii ei în mod deosebit. Iată adresa clubului: Piața Păcii nr. 1-3, Cluj.

VASILE PIATRĂ — Galați. Doriți să vă reamintim echipele care au reușit să cîștige ultimele zece ediții ale campionatului nostru de fotbal. Iată-le: 1958/59 Petrolul Ploiești, 1959/60 C.C.A., 1960/61 C.C.A., 1961/62 Dinamo București, 1962/63 Dinamo București, 1963/64 Dinamo București, 1964/65 Dinamo București, 1965/66 Petrolul Ploiești, 1966/67 Rapid București, 1967/68 Steaua București.

TRAIAN FĂGURESCU — Arad. Colegul dumneavoastră de bancă susține că echipa de fotbal Rapid București nu are nici o performanță deosebită. Probabil că nu se pricepe la fel de bine ca supporterii Rapidului. Același știu că echipa din Giulești a cucerit de două ori «Cupa balcanică», s-a calificat în finala (nedisputată) a «Cupei Europei Centrale» — ediția din 1940, a fost campioana țării în 1967 și a cucerit de șapte ori «Cupa României» (1935, 1937, 1938, 1939, 1940, 1941 și 1942). V-am oferit cîteva... puncte forte din palmaresul echipei dumneavoastră preferate, pentru a vă putea contrazice colegul. Sperăm, însă, că finalmente, veți rămîne prieteni.

ALEXANDRU DAVID — București. Dreptatea este de partea dumneavoastră și nu a prietenilor cu care ați discutat. Medaliiile olimpice de aur și, în general medaliiile de aur pe care le primesc sportivii la diferite competiții internaționale, nu sînt confecționate în întregime din acest metal prețios. Ele sînt din bronz și acoperite cu un strat subțire de aur. Valoarea acestor medalii constă în faptul că ele sînt simboluri ale gloriei sportive, vizată de milioane și milioane de tineri.

ANDONE ERNEST — București. Am primit «Fenomenul Ajax». Articolul este, ca de obicei, bine documentat. Să așteptăm, însă, ca echipa din Amsterdam să confirme și în viitoarele confruntări.

ADRIAN POP — Craiova. Clubul sportiv Dinamo București a fost înființat în anul 1948. Fotbaliștii dinamoviști au cîștigat de cinci ori titlul de campioni și de trei ori «Cupa României». Cel mai bun rezultat obținut în C.C.E. victoria cu 2-1 în fața celebrei echipe italiene Internazionale Milano (în ediția 1965/66 a C.C.E.).

VASILE ONICA — Iași. Stadionul Wembley din Londra nu are o sută de ani, cum credeți dumneavoastră. El a fost construit în 1923, iar în 1966, cu prilejul campionatelor mondiale, i s-a adăugat un pavilion nou. Întreaga sa capacitate este de 102 000 de locuri.

ION ARDELEAN — com. Secușigiu, Arad. Vă înțelegem supărarea, deși, oarecum, nejustificată. Aveți puțină răbdare, pentru că noi credem că anul acesta U.T.A. vă va produce marea bucurie de a recuceri, după mulți ani, titlul de campioană.

SPORT

LEI 2,50

DINAMO-BACĂU

Sus: KISS, NUNWEILLER IV, GHITĂ, VELICU, VĂTAFU, DAVID. Jos: ENE, DEMBROVSCHI, RUGIUBEI, NEDELCU, SIMIONAS.

Foto: Paul ROMOSAN